

1

La Academia pentru vrăjitoare a doamnei Cackle veni și vara. Nu c-ar fi contat prea mult pentru școala posomorâtă care era cocoțată în vârful muntelui, printre rotocoale de ceață și pini.

În prima dimineață a trimestrului, elevele din anul întâi erau în clasă, îmbrăcate în uniformele lor de vară – care arătau încă și mai mohorâte decât cele de iarnă –, înfățișând un tablou jalnic. Uniforma era alcătuită dintr-o rochie cu mâneci scurte, în carouri negre și gri, luminată un pic de o panglică purtată în jurul taliei, șosete scurte gri și pantofi negri cu șireturi. Toată lumea avea genunchii surprinzător de albi, după ce petrecuseră iarna înfocolite în dresurile negre de lână, din cauza cărora se scărpinau încontinuu.

În ciuda acestui tablou deprimant, în încăpere era forfotă, se auzeau voci și râsete și toate fetele

păreau foarte bucuroase că s-au întors... Mai puțin Mildred. „Îngrijorată“ ar fi un cuvânt mai bun pentru a descrie starea lui Mildred, care stătea în banca ei și o asculta pe Maud cum povestește ce se mai întâmplase în timpul vacanței.

De fapt, ea n-o asculta de-adevăratelea pe Maud, pentru că era ocupată imaginându-și toate lucrurile cumplite care erau pe punctul să se întâmple în trimestrul ce urma să înceapă. Căci, vai, nici nu începuse încă. Erau săptămâni întregi cărora trebuia să le facă față! După referatul groaznic pe care-l primise la finalul trimestrului trecut, le promisese tuturor celor de-acasă că trimestrul acesta *o să-și dea silința cu adevărat*.

Deși doamna Cackle menționase, amabilă, ziua în care salvase școala de la dezastru, asta n-a putut compensa nici pe departe atâtea zile în care tot ce atingea se făcea bucăți sau se spărgea sau, mai rău, când nu s-a putut abține să nu facă ceva răutăcios numai ca să mai scape de plictiseală. Fusese cel mai îngrozitor referat cu care plecase vreodată acasă.

— Mildred! zise Maud și-i întrerupse dintr-odată gândurile. N-ai ascultat niciun cuvânt, nu-i așa?

— Ba da, am ascultat, răspunse Mildred.

— Atunci, ia zi, ce-am spus? întrebă Maud.

— Păi... ai primit un pui de liliac de ziua ta? spuse Mildred, sperând să fi avut dreptate.

— Am zis eu că n-ascultai! strigă Maud triumfătoare. Asta era acum zece minute.

Ușa se dădu de perete, iar doamna Hardbroom, cumplita lor dirigintă, năvăli ca o vijelie, aducând cu ea o fată pe care n-o mai văzuse nimeni până atunci. Ca de obicei, toate fetele săriră ca arse, stârnind un zgomot disperat de bănci și scaune trântite, pentru că în graba lor de a ajunge fiecare la locul ei și a se așeza frumos se loviră una de alta.

— Bună dimineața, fetelor, zise doamna Hardbroom pe un ton rece.

— Bună dimineața, doamnă Hardbroom, răspunseră fetele.

— Sper că vă bucurați că v-ați întors la școală, zise diriginta mijind ochii și uitându-se insistent la nefericitele eleve din primul rând. Sunteți bine, odihnite și cu chef de muncă trudnică?

— Da, doamnă Hardbroom, spuseră fetele în cor, cu cele mai sincere voci.

— Foarte bine, zise diriginta, împreunându-și palmele cu zgomot, de parcă ar fi discutat afaceri. Deci așa. V-o prezint pe Enid Nightshade¹.

Întinse o mână osoasă către fata nou-venită, care stătea adusă de umeri și privea fix în podea.

Enid era o fată înaltă, chiar mai înaltă decât Mildred, dar mult mai lipsită de grație, cu mâini și picioare mari. Părea îngrozitor de mare, deși nu era chiar grasă. Avea părul de culoarea ceaiului cu lapte și-l purta într-o coadă lungă și groasă, dar îți dădeai seama imediat că, odată desfăcută panglica neagră cu care era prinsă coada, părul ar fi fost ondulat și înfoiat.

— Enid e nouă, ni se alătură începând cu acest trimestru, zise doamna Hardbroom. Mildred, tu va

¹ „Umbra nopții“ (în limba engleză).

trebui să ai grijă de Enid. Trebuie să subliniez că nu a fost inițiativa mea, ci o idee ciudată a doamnei Cackle. E de părere că, dacă ți se încredințează o astfel de responsabilitate, s-ar putea chiar să devii și tu un membru responsabil al comunității. Personal, sunt de părere că e o mare pierdere s-o trimitem pe tânăra Enid pe calea unui prost renume împreună cu tine, când am putea foarte bine să răsufăm ușurate dacă o elevă ca Ethel i-ar prezenta școala.

În acel moment, Ethel, șmechera și răutăcioasa clasei, zâmbi modest și toată lumea ar fi vrut să-i tragă o palmă.

— Cu toate astea, continuă doamna Hardbroom, poate mi se va demonstra că n-am dreptate. Sper din suflet să fie așa. Mildred, te rog să te asiguri că Enid va ști unde se află toate și ține-i companie în următoarele zile. Mulțumesc. Acum, Enid, așază-te în banca de lângă Mildred. Începem lecția. Prima adunare a școlii se va ține mâine-dimineață, în Sala Mare.

„Uff“, se gândi Mildred, uitându-se pe furiș la Enid, care-și îngrămădise corpul uriaș în banca de lângă ea. „N-o să fie prea distractivă fata *asta*.“

Dar Mildred se înșela foarte tare.

